

REGNAR

Crist Rei © Mots per a la família - Jordi Castellet

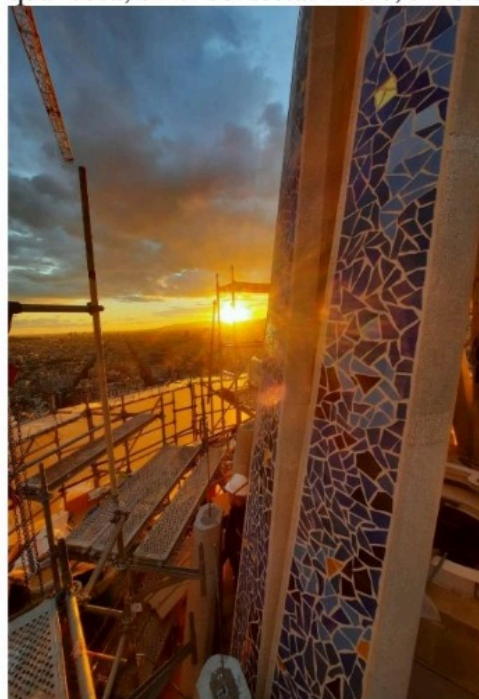
Un dels meus nebots petits és en Gerard. Dic «petit», però ja em passava d'altura amb catorze anys. A primària, tenia dificultats, no s'aplicava gaire a l'estudi. No prestava atenció, no feia els deures i se'l veia descuidat amb la feina. O sigui que els seus pares es varen decidir de canviar-lo i dur-lo a un col·legi catòlic. Fou oli en un llum. Des del primer dia, el nano estudiava, complia amb els deures i responia amb millors notes que mai. Un dia, el seu pare, que no deixava d'estar sorprès per la reacció del seu fill, li demanà: «i doncs, com ha anat el canvi d'escola? Ara sembla que et va molt millor!» «Oi tant –respongué el noi- en entrar el primer dia a la nova escola vaig veure aquell home penjat a la creu i vaig pensar: “Aquests van en sèrio: així acabaràs tu si no t'espaviles!” Així ho estic fent.»

Si la imatge de Crist crucificat podria haver estimulat un infant perquè treballés i tirés les seves coses endavant, en canvi, sabem que, la crucifixió, humanament parlant, representa el fracàs més absolut. La creu és un final brutal i decebedor de la vida i de l'obra de Jesús. Quan Jesús cridà: «^{Mt 27,46}Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?» el seu Déu no el va pas baixar de la creu. Quan ell va cridar: «^{Mt 27,46a}Elí, Elí!» i la gent esperava a veure si vindria Elies a salvar-lo, no va passar res. Un dels lladres crucificats amb ell, fins i tot el va desafiar: «^{Lc 23,39}No ets el Messies? Doncs, salva't a tu mateix i a nosaltres!» Però Jesús romangué penjat a la creu fins al final, fins que humanament ja no es podia fer res més. La crucifixió de Jesús fou una decepció. Amb ell, però, reconeixem que és el nostre rei (Lc 23,35-43).

Jesús ha dit ben clar que el seu regne no és d'aquest món; que significa que no tan sols el seu regne no es localitza en el món present, sinó que les formes i les normes del seu regne no són les del món que ens envolta i en el que ens trobem immersos. Una de les primeres persones que s'adonen d'aquest misteri és el lladre penedit. Ofegat pel suplici de la crucifixió i la mort imminent, es gira i li diu a Crist, el seu company penjat a la creu al costat: «^{Lc 23,42}Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu regne.» Molt diferent el tercer convicte, que demana ser alliberat de la creu. Dimas, que era el nom que ens ha transmès la tradició sobre aquell primer salvat que entrà al cel, conegué que l'èxit del Regne de Déu es mesura per unes regles distintes de les de la terra: per entrar al regne de Crist, un ha de ser salvat no *de* la creu, sinó *per* la creu. ¿Quantes vegades, els seguidors del Crucificat, cometem l'error de voler reivindicar-nos amb una demostració de poder, de riquesa o d'influències?

Un cert cavaller tornava fins a la cort del rei després de salvar-se pels pèls d'una escaramussa amb els seus

contrincants. El rei va córrer al seu encontre: «Com ha anat això, sir?» «Senyor i rei meu, he estat lluitant fins a la mort contra els vostres enemics en la frontera occidental!» A la qual cosa, el rei contestà: «Però, si no tinc enemics en aquella

frontera!» «Doncs bé –respongué el cavaller- ara ja en teniu!» I és que en el seu zel per defensar el rei, el cavaller havia estat semblant llavors d'enemistat i de discòrdia en el regne de pau i harmonia que havia de protegir i servir.

No ens comportem sovint, com aquest cavaller, tan diferent del rei?

Com a soldats de Crist, ens cal aprendre a lluitar amb les mateixes armes utilitzades pel nostre Mestre. I, quines armes va usar Jesús per lliurar la guerra espiritual del regne de Déu? Ell va utilitzar les armes de la veritat i de l'amor. La veritat de la Paraula de Déu és una espasa tallant contra totes les forces dels enemics del regne. ^{Mt 20,20}Salomé, la mare de Jaume i Joan, volia créixer amb el seu poder financer per poder propagar els ensenyaments de Jesús. Ell ho va rebutjar. La gent volia fer rei a Jesús i així apuntalar el poder de les seves paraules amb el poder de la reialesa. Jesús es va fer escàpol. L'espasa de la paraula de Déu, exercida amb amor i mansuetud, com ho feu Jesús, és tot el que necessitem per estendre el regne de Crist a la terra. En celebrar la reialesa de Crist, Jesús ens convida a fer-ho tal i com ell ho feu fa dos mil i tants anys: «^{Mt 11,29a}Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que soc benèvol i humil de cor!»

Aquesta és l'ocasió en què ens demanem fins a quin punt hem respost a aquesta invitació, com a individus i com a comunitat, per a conrear la mentalitat de Crist en les nostres relacions amb els altres, especialment amb aquells que percebem com a diferents. Aquesta és la manera de mostrar en la vida diària que Jesús Crist és el nostre rei: en conrear i viure en les nostres vides l'esperit benèvol i humil de Crist.

Concloquem amb la pregària de dedicació del gènere humà a Crist Rei, si més no amb l'oració: «Jesucrist, tan benèvol i humil de cor, converteix el nostre cor en un de semblant al teu!»